

Rozhlas mladých.

Vypořádáváme se s tím, co se komunistickým slovem a písmem uchází o přízeň mladých Čechů a Slováků.

Kromě těch stereotypních lží o Maďarsku, které se točí kolem skutečnosti, jako by pravda o ní byla nabitá elektrickým proudem a jakoby každý neopatrný dotyk znamenal smrtelné nebezpečí, dostane se do oficiální komunistické propagandy na první stránce Mladé fronty rozvedené povídání se staronovým thematem.

Soudruzi, kteří ještě pořád nevysvětlili českým a slovenským studentům a mladým dělníkům, že jak je možné, že se vzbouřila mládež ve dvou lidových demokraciích, s ..Maďary, kteří stávkují, kteří se nevzdávají, kteří bojují za svobodu proti těm, od jejichž poskoků v Praze a Bratislavě berou redaktoři Mladé fronty peníze. Staronová témata docházejí tedy staré věci. Jsou totiž schůdnější, bezpečnější a znamenají méně riska i pro rutinované lháře.

S takovým staronovým thematem se na příklad vytasil v Mladé frontě soudruh Š n á b l. Což je jak známo, znamená po česku zobák, zobáček. Soudruh Šnábl, který napsal pilnou agitku na thema: Úspěchy české komunistické kultury ve světě. Ve Šnáblově agitce se dočtete i takovýchto argumentů, pronesených formou exaltované otázky. Víte, co znamená překlad Drdovy Němé barikády do čínštiny? Už tahle jediná věta stačí k tomu, abyste porozuměli, abyste věděli, že také agitkační centrum v ptačím mozečku soudruha Šnábla je neodvratně postiženo nemocí, které se v odborné lékařské mluvě říká elephantiasis, je jak víte nemoc známá a obávaná zvláště v tropech. Její průvodní znaky je zbytnění, naduření a narůstání do obřích rozměrů některé části těla. Třebas ruky, nebo nohy.

Je to v největším počtu případů nemoc krutá a smrtelná. Zachvatí-li něco fantasii, je konec. V době sovětského imperialismu, který byl a někde ještě je poslední fází komunismu zachvatí-li tato nemoc elephantiasis přímo živelně fantasii a představy všech komunistických propagandistů, zvláště v satelitních zemích. Zvláště v komunistickém Československu. Trpí tedy na ni na tuto novou civilizační nemoc agitátorské fantasie světového komunismu i chudáček soudruh Š n á b l. Což však znamená po česku zobák, také zobáček. Při zmíněné už velikosti a křehkosti ohroženého orgánu, který jsme si srovnali co do výchozí velikosti s obdobným orgánem u přelétavých opeřenců, kterým bude teď v zimě dobrý ptačí zob dovedete si představit, že neproží v jeho případě nejmenší naděje na uzdravení. Soudruh Šnábl zůstane tím, čím je. Komunistickým propagandistou, jehož trvalým zaměstnáním až do konečného krachu firmy bude dělat z bílého černé a z černého bílé.

A tento soudruh Š n á b l ze své posice věčného natěrače pokouší se v úvodníkové tendenci Mladé fronty komentovat zájezdy československých umělců do svobodného světa a činí tak tímto způsobem: Ve světě neumkl boj mezi realismem a formalismem. Formalismus je stále projevem měšťáckého anarchismu. Dochází často ke střetnutí dvou myšlenkových světů. Také proto není pronikání našeho umění za hranice nedělní procházkou, ale odpovědným posláním.

Tak si to tedy představte. S Bostonskou filharmonií, jak jste je před nedávnem v Praze slyšeli, je asi představitelem tohoto měšťáckého formalismu. A Ančerl s naší pražskou filharmonií, které jsme slyšeli v Londýně, v Hamburku a v Mníchenu je představitelem socialisticko-realistické avantgardy. Pštrosovo kvarteto, které jste před nedávnem poslouchali v Praze, je představitelem západní komorní dekadence a Janáčkovy, nebo Smetanovy kvartety, které jsme slyšeli při pohostinských vystoupeních na západě, je podle soudruha Šnábla představitelem lidově demokratického komorního realismu. Tudy, abyste dobře porozuměli se táhne ta fronta mezi na smrt nepřátelými tábory.

Pokrokoví lidé, zde na západě si chodí podle Mladé fronty poslechnout české muzikanty proto, že jsou to socialističtí realisté. Kdyby se soudruh Šnábl naučil foukat na klarinet, tak by ho dekadentní západáci neposlouchali, prostě proto, že píská socialisticko-realisticky. Zkrátka sláva veliká kyne z toho rozdělení kultury soudobému českému umění. Rozdělení, které až do konce lidově demokratického věku nepřestanou do světa vytrubovat komunističtí Šnáblí a Šnáblíčkové.

Sláva taková, že ještě loni musela hrát pražská filharmonie v Hamburku na příklad dopoledne a za vstupné, které se normálně platí do biografu, jen aby hamburčany přesvědčila že to rozdělení českých Šnáblů a Šnáblíčků není třeba brát tak vážně. Že česká hudba lahodí i nadále sluchu, třeba neslyšenému v Moskvě. Tož takový je efekt propagandy, o které tu dnes byla řeč. Ale to nic nedělá, hlavně že přeložili Drdovu Němou barikádu do čínštiny. Teď ještě přeložit jeho Petra sedmilháře do arabštiny a můžeme se soudruhem Š n á b l e m plesat. Jak už ta Líbuše řekla sláva naše hvězd se dotýká. Škoda, že zatím jen těch pěticipých.

///